

Ὁ μὴ φορῶν κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἀσκεπής :

Ἄσμ.

Βάλ-λουνσι σκάλαν ἔς τὸν σταυρὸν τῶν τὰ καρφία του βγάλ-λουν
τὸ ἢ Δέσποινα ἡ ποσκούφωτη γονατισμένη ὁμπρὸς του.

Συνών. ἀποσκέπαστος 1, ξεσκεπούφωτος.

ἀποσκυβαλίδι τό, Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Πελοπν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσκυβαλίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίδι.

1) Πληθ., τὰ σκύβαλα τῶν σιτηρῶν Κρήτ. Πελοπν. :
Ἄσμ.

Μὰ θέρισα κι ἀλώνεψα, χίλια μουζούρια ἄμα,
μὲ τ' ἀποσκυβαλίδια μου χίλια καὶ πεντακόσια

Κρήτ. 2) Μετων. ἄνθρωπος ἀνάξιος προσοχῆς, ἀσή-
μαντος Κρήτ. (Σέλιν.) : Εἴμαστονε τ' ἀποσκυβαλίδια τοῦ
κόσμου.

ἀποσκυβαλίζω Κρήτ. (Κατσιδ.) Χίος (Καλημ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκύβαλο.

1) Ἀποχωρίζω τὸν σῖτον ἀπὸ τὰ σκύβαλα διὰ τοῦ
κοσκίνου Κρήτ. (Κατσιδ.) β) Συνάγω τὰ τελευταῖα σκύ-
βαλα τοῦ ἀλώνιου Χίος. 2) Μεταφ. κληρονομῶ καὶ τὰ
λείψανα περιουσίας τινὸς Χίος (Καλημ.)

ἀποσκύβαλο τό, Κρήτ. Χίος κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκύβαλο.

1) Πληθ., τὰ σκύβαλα τῶν σιτηρῶν ἔνθ' ἄν. 2) Μετων.
ἄνθρωπος ἀνάξιος προσοχῆς, ἀσήμαντος Κρήτ. : Εἶδα
ἡμᾶστε ἡμῖς ; ἀποσκύβαλα ;

ἀποδκυλλάζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δκυλλάζω.

Ἀποβάλλω τὴν δυσσομίαν μου.

ἀποσκυλλακῶ Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σκυλλάκι.

1) Φέρομαι πρὸς τινα σκαιῶς οἶονεῖ ὡς πρὸς κύνά,
ἐπιπλήττω ἔνθ' ἄν. : Εἶδα τοῦ ἡκαμε καὶ τὸν ἀποσκυλλακῶ
πάλι ; Ρέθυμν. Οὕλη τὴν ὥρα μ' ἀποσκυλλακῶς, δὲ μ' ἀφί-
νεις ἡσυχο αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποπαίρω 1.

2) Κακομεταχειρίζομαι Κρήτ. (Σφακ.) : Ἀποσκυλλακῶ
τὸ παιδί μου. 3) Ἀποδιώκω, ἐκδιώκω Κρήτ. : Κι αὐτού-
νους καὶ τὰ ζά τωνα νὰ τ' ἀποσκυλλακοῦσι.

ἀποδκύλλασμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδκυλλάζω.

Ἀποβολή τῆς δυσσομίας τινός.

ἀπόσκυφτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόστουφτος Ἄνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. σκυφτός.

Ὁ ὀλίγον κεκυφὴς τὸ σῶμα : Εἶναι ἀπόστουφτος ὁ δεῖνα.

ἀποσκύφτω Κρήτ. Σίφν. ἀποκυφῶν Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σκύφτω.

1) Κάμνω τινὰ νὰ κύφη πρὸς τὰ ἔμπρὸς Κρήτ. : Ἀπο-
σκύφτει τὸνε καὶ τοῦ παῖζει ἓνα σοῖ ξυλῆς ποῦ δὰ τοσοῖ θυμᾶ-
ται ὥστε νὰ ζῇ. 2) Κύπτω, κυρτοῦμαι ὑπὸ γήρατος Σίφν. :
Ἡπόσκυψε ὅλως διόλου ἢ τάδε. 3) Κύπτω τὴν κεφαλὴν
ἐνεκα νυσταγμοῦ, ἀποκοιμῶμαι Τσακων.

ἀπόσοδα ἐπίρρ. Κύθν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σοδεῖα. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Μετὰ τὴν ἐσοδείαν τῶν δημητριακῶν καρπῶν, μετὰ
τὴν συγκομιδὴν : Θά ῥχη ἀπόσοδα.

ἀποσοδειάζω ἀμάρτ. Μέσ. ἀποσοδειάζομαι Κύθν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σοδεῖαζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

Τελειώνω τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν
γεννημάτων.

ἀποσόδειασμα τό, Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσοδεῖαζω.

Ἡ λήξις τῆς συγκομιδῆς τῶν δημητριακῶν καρπῶν.

ἀποσουρεύω Κάρπ. ἀποσουρεύω Κάρπ. (Ἑλυμπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σουρεύω.

Καταλαῶ τινα, διασύρω, συκοφαντῶ : Ἄσμ.

Ξεμυστηρεῦτης κ' εἶπες το ἔς τοῖς εἰκολογιές σου,

ἔς τοῖς γενοκυκλάες σου κ' ἐποσουρέψασί με

Κάρπ.

Νὰ μὴ σὲ βλέπ' ἢ εἰτογὰ κ' οἱ πῖονλοι εἰτόνοι

καὶ ποῦσιν τα τῆς μάννας μου, καταμυτ-τώσουσίν με

καὶ εἶρη καὶ σκοτώσῃ με καὶ σέν' ἀποσουρέψῃ

αὐτόθ. Συνών. σουρεύω.

ἀποσοῦρι τό, Σκῦρ. ἀποσοῦριν Ἰκαρ. ἡσοῦρι Εὐβ.

(Αὐλωνάρ.) ἡσοῦρ Μακεδ. (Βραχοπλ.) ἡσοῦρ Μακεδ.

(Βλάστ.) ἡσοῦριν Κύπρ. —Δλιπέρτ. Τζιμπρ. τραοῦδ. 2,83.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσέρνω, παρ' ὃ καὶ ἀποσοῦρνω, καὶ
τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι.

1) Σάρωθρον ἐκ θάμνων μετὰ μακροῦ στελλεοῦ χρησι-
μοποιούμενον συνήθως εἰς τὰ ἀλώνια, στάβλους καὶ αὐλὰς
Σκῦρ. : Πῶρ τ' ἀποσοῦρι τσαὶ φροκάλ'σε τ'ν αὐλή, γιὰτ'
ἢ σκούπα τρώεται. 2) Ἐπὶ ἐνδυμάτων, ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον
πολὺ ἐφορέθη καὶ κατέστη ἄχρηστον Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) :
Δῶσε τῆς φτωχῆς κῆνα ἡσοῦρι νὰ ντύσῃ τὰ παιδιά της.

β) Συνεκδ. ἀπόρριμμα Κύπρ. —Δλιπέρτ. ἔνθ' ἄν. :
Ποίημ.

Κρατοῦν σε μέσα ἔς τὸ χωρὸν τέλεια γιὰ ἡσοῦριν

Δλιπέρτ. ἔνθ' ἄν. 3) Τὸ μικρὸν καὶ συνήθως ἀτελὲς
ψόν, τὸ ὅποῖον ἐνίοτε γεννοῦν αἱ ὄρνιθες κατὰ τὸ τέλος
τῆς φωτοκίας Μακεδ. (Βραχοπλ.) 4) Συνεκδ. τὸ τελευ-
ταῖον γεννηθὲν τέκνον Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀποβυζαστάρι, ἀπόσπερμα 2.

ἀποσουρόξυλο τό, ἀμάρτ. ἀποσουρόξ'λο Σκῦρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀποσοῦρι καὶ ξύλο.

Τὸ ξύλον τοῦ ἀποσουροῦ, ὁ στελλεὸς τοῦ σαρώθρου
τῶν ἀλωνίων : Ἄν πάρουν τ' ἀποσουρόξ'λο τσαὶ σ' ἀρχίσουν ;

ἀποσουρωμὸς ὁ, Δ.Κρήτ. ἀποσειρωμὸς Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσουρώνω (I).

Σωματικὴ ἐξάντλησις, ἀδυναμία ἔνθ' ἄν. : Εἶδα ἀπο-
σειρωμὸν τὸν ἔχεις ἐτσά, κακορρίζικο ! Δ.Κρήτ. Εἶδα τον
ὁπαργὰς ἔς τὸ γραφέν κ' εἶχ' ἔναν ἀποσειρωμὸ ἀποῦ δὲν ἐβόρειε
νὰ σταθῇ ἔς τὰ πόδια δον Δ.Κρήτ.

ἀποσουρώνω (I), ἀποσειρώνω Κάρπ. Δ.Κρήτ. ἡπο-
σειρώνω Δ.Κρήτ. ἀποσουρώνω σύννηθ. ἀποσουρών-νω

Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀποσουρώνω Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σουρώνω (I).

1) Στραγγίζω τὰ βεβρεγμένα ἐνδύματα, ἐκθλίβω τὸ
ῥῥωρ Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσιφονιάζω 1.

β) Μεταφ. κάμνω τινὰ νὰ μὴ ἔχη νὰ ἀντεῖπῃ τι, ἀπο-
στομώνω Κεφαλλ. : Ἀνὸ λόγια τοῦ πε καὶ τὸν ἀποσιφύρωσε.

2) Διηθῶ τι μέχρι τέλους, κάμνω νὰ ἐκχυθῇ τὸ ὑγρὸν
σύννηθ. : Ἀν ἀποσιφύρωσε ἀκόμη τὰ φασόλια. Ἀποσουρώνω
τὸ λάδι - τὸ κρασί. β) Ἀμτβ. ἀποστραγγίζω, διηθοῦμαι
Κρήτ. : Κοέμασε τὴ σακκούλλα μὲ τὸ δελιτὲ ἴσαμε ν' ἀπο-

